

**בש"פ 5794/16 - מדינת ישראל נגד שגיב טיריה, דוד כהן לסרוי, אלידור
מכלוּף, עדן אנקונינה, אבי שירוי, אדם שמחון**

בבית המשפט העליון

בש"פ 5794/16

כבוד השופטת ד' ברק-ארז
מדינת ישראל

לפני:
העוררת:

נ ג ד

- המשיבים:
1. שגיב טיריה
 2. דוד כהן לסרוי
 3. אלידור מכלוּף
 4. עדן אנקונינה
 5. אבי שירוי
 6. אדם שמחון

ערר על החלטתו של בית המשפט המוחזוי בתל אביב-יפו
מיום 24.7.2016 במ"ת 40056-04-16 שניתנה על-ידי
כבוד השופט ב' שגיא

תאריך הישיבה: כ"ז בתמוז התשע"ו (2.8.2016)

בשם העוררת: עו"ד הילה גורני

בשם המשיב 1: עו"ד תמייר סנסס

בשם המשיבים 2-3 ו-6: עו"ד בן ציון קבלר

בשם המשיבים 4-5: עו"ד אייל אוחזון

החלטה

עמוד 1

1. בפני עירע על החלטתו של בית המשפט המחויז בתל אביב-יפו מיום 24.7.2016 (מ"ת 16-04-40056, השופט ב' שגיא) שהורה על שחרורם של המשבבים 1-2 לחלוות מעצר במתכונת של מעצר בית, ללא תסוקיר, ועל שחרורם של יתר המשבבים בתנאים מוגבלים.

רקע עובדתי וכותב האישום

2. ביום 20.4.2016 הגיע נגד המשבבים כתוב אישום בן שבעה אישומים שנבסב בעיקרו על עבירות אלימות וסחיטה באזומים שהם ביצעו, על-פי הנטען, לאורך תקופה בבית המלון "ווסט תל אביב" (להלן: בית המלון). בבית המלון מצוית דירות בבעלות פרטית המושכרות לתקופות ארוכות, וכן מספר שירותים חדרים המונוהלים במתכונת של בית מלון לכל דבר ועניין. על-פי האמור בחלק הכללי של כתוב האישום, החל משנת 2011 או בסמוך לכך, התגוררו שביב טיררי, המשבב 1 (להלן: שביב), ואחיו לירון טיררי (להלן: לירון) בבית המלון בדירות פרטיות שאוthon שכרו לטוח אורך. החל מהמחצית השנייה של שנת 2015, שביב ביקש להבא לארכ שגם המשבבים 2-6 (להלן גם: דוד, אלידור, עדן,ABI-אדם, בהתאם) שעם הוא נמצא בקשרים קרובים, ישו עמו בבית המלון, ודרש לשכור עבורים ועובדו מקרים אחרים חדרים ושירותים נוספים במקומות מופחתים משמעותית ביחס למקובל. על-פי הנטען, המשבבים השתלו על מתחם המלון ומתקני נהגו בו מנגד בעליים, תוך נקיית אמצעי אלימות, הפחדה ואיומים כלפי אורחיו המלון, מנהליו ועובדיו. כתוצאה מיומי המשבבים והתנהגותם המאיימת קיבלו המשבבים עבורים או עברו חברותם ובני משפחותיהם חדרים במלון, שירותים הסעדתו ושימוש בטרקלין העסקים של המלון, ללא תשלום או במחירים נמוכים במיוחד. התרחשויות אלה אף הובילו, כר על-פי כתוב האישום, להתפטרותם של עובדים מבית המלון. עוד מתואר בחלק הכללי של כתוב האישום כי במהלך התקופה הרלוונטית הכניסה משטרת ישראל שני סוכנים סמויים לעבוד בבית המלון – האחד במסווה של מלצר (להלן: המלצר גיא) והשני במסווה של קצין ביטחון (להלן: קצין הביטחון מאrk), אף קודם להגשת תלונות המשטרה. הראיות ששימשו בסיס לכותב האישום הן גם תוכזבי עבודהם של אוטם סוכנים.

3. האישום הראשון פורט מסכת ארוכה של פעולות והתבטאות מצד המשבבים שנעשו מתוך כוונה לאיים ולהטיל אימה על הנהלת המלון ועובדיו. התנהגויות אלה, כר על-פי האמור באישום זה, נועדו לאפשר למשבבים לעשות ככל העולה על רוחם במלון, לקבל שירותים שונים ללא תשלום ולהניע את הנהלה והעובדים להסכים למשמעם. במסגרת כך, המשבבים אמרו מעת לעת כי הם "חייבים" של עمير מולנर וועשי דברו של שביב. האישום הראשון כולל דוגמאות להתנהגויות המיוחסות למשבבים, שיובאו כאן לשם המכחשה. כר, מציין כי במקרה אחד דוד אמר לאחת מעובדות המלון: "אני יכול לשים אותך בכיסא גלגלים ולהורד לך את הידיים ותהי עם תחבות על הפנים". במקרה אחר הטיח דוד בפקודת קבלה במלון: "מי את שתגיד לי לא, אני אשבור פה את כל הדלתות". כמו כן, האישום הראשון מיחס לאבי את האמרה "הגדה הזאת מעצבנת אותי, שאני לא אשים לה משהו מתחת לרכב", לאחר שאחת מעובדות בית המלון דרש שישלם עבור ארוכה במסעדת המלון. בהמשך לכך, האישום הראשון מתאר מקרים נוספים שבהם המשבבים נהגו לאכול במסעדת הפעולת במלון ללא תשלום ולאיים על המלצרים כאשר הם נדרשו לשלם; להיכנס למטבח המסעדת וליטול משם מזון ומשקאות בשווי אלפי שקלים אף תוך פריצתו של מנעול המקרר; לדרש מפתחות כניסה לטרקלין העסקים של המלון אף שלא היו זכאים להיכנס אליו; ולהחנות את רכביים בשטחי חניה למלאן ובמרחבים המיועדים להולכי רגל. עוד מציין, כי לאחר אירוע אלים שבו השתתפו שניים מהמשבבים בלובי המלון, זהירה מנהלת המלון את העובדים במלון מפני עימותם עם המשבבים. כמו כן,מנהלת המלון הורתה לעובדים להימנע מהזמנת משטרת במקרה של אירוע חריג במערכות של המשבבים, מחשש לתגובהם של האחראים. בנוסף, כר על-פי האישום הראשון, המשבבים התקינו, בצוותא חד אעם לירון, רשת מצלמות פנימית בבית המלון לשירותה רק אותם. בהמשך לכך, כשנודע לשגב כי מתאפשרת ישיבת ועד של ד"ר המלון בהשתתפותה של הנהלת המלון, וכי בכוונתם של אלה להתלוון על

מעשייהם של המשבבים, הוא פנה אל מנהלת המלון והודיע לה כי יהיה מוקן לעזוב את המלון בתמורה לסכום של מיליון שקל. בגין המעשים המתוארים לעיל יוחסו למשבבים העבירות הבאות: ריבוי עבירות של סחיטה באזומים שהבאה לדבר מעשה בצוותא חדא לפי סעיף 428 סיפה בצוירוף סעיף 29 לחוק העונשין, התשל"ג-1977 (להלן: חוק העונשין); וכן ריבוי עבירות של גנבה בצוותא חדא לפי סעיפים 384 ו-29 לחוק העונשין.

4. על-פי האישום השני (שיכונה כאן גם אירוע התקיפה בלבד), המიיחס לשגיב ולעדן בלבד, ביום 15.10.2015 הם תקפו אדם אלמוני שעבר בלבד במלאו הכה אדם אחר שישב שם. על-פי הנטען, שגיב חסם את דרכו של האלמוני בכוח ודחף אותו לעבר الآخر, בעוד עדן מכח אותו בחזקה בפנוי. כתוצאה מהמקרה התමוטט האלמוני ארצתה, ושגיב נעמד מעליו והחל לצעק ולאיים עלייו. בגין המעשים המתוארים לעיל יוחסה לשגיב ולעדן עבירה של התקיפה בנסיבות חמימות בצוותא חדא לפי סעיף 382(א) לחוק העונשין.

5. על-פי האמור באישום השלישי (שיכונה כאן גם אירוע המאבטח), המייחס לעדן ולדוד בלבד, ביום 28.11.2015 בשעה 17:30 או בסמוך לכך נכנסו השניים למלאו יחד עם אחרים. עם כניסהם עצר המאבטח שא. (להלן: המאבטח) את דוד ועדן וביקש מהם להזדהות, אך הם התעלמו מבקשתו ונכנסו למלאו. זמן קצר לאחר מכן החליטו דוד ועדן לנתקם במאבטח על רק שיעיכב אותם. בהתאם לכך, בסמוך לשעה 18:00 הם ארבו לו בסמוך לשירותי המלון, וכאשר הגיעו למקום דוד הכה אותו בחזקה בעינו באמצעות המרפק, בעוד עדן עומד בסמוך ומשגיח לבב יתרב אחר במעשה. כתוצאה מהמקרה ספג המאבטח חבלה קשה בארובת העין ואף נזקק בהמשך לטיפול רפואי. בסמוך לאחר מכן הגיעו ג'יגש דוד ועדן למאבטח ואימנו עליו בצוותא לבב יתלוון במשטרה, וכתווצה מאיזומיהם הוא אمنם מנעו מהגשת תלונה. בגין המעשים המתוארים לעיל יוחסו לדוד ועדן עבירה של חבלה בנסיבות חמימות לפי סעיף 333 וסעיף 335(א)(2) לחוק העונשין וכן עבירה של הדחה בחקירה לפי סעיף 245(א) לחוק העונשין.

6. לפי האמור באישום הרביעי (שיכונה כאן גם אירוע הבריכה), המייחס לשגיב ולאידיור בלבד, במהלך חודש אוגוסט 2015 או בסמוך לכך התלוון לשגיב בפני מנהלת המלון על התנהגותם של אורחי המלון בבריכה אמרו שהם "עושים שכונה". מנהלת המלון ענתה לשגיב כי גם חברי שלו "עשויים שכונה" ובתגובהו אמר לה שגיב "כנראה שאני צריך להסביר לך פעמי אחת מה זאת 'שכונה'". ביום 28.8.2015 מסר אידיור לפקידת הקבלה אה. כי בנסיבות המשבבים להtanקם במנהלת בית המלון. למחרת, ביום 29.8.2015 בשעות הבוקר הגיע אידיור לבריכת בית המלון לביקשתו של שגיב, אסף את כל כסאות הבריכה ומגע מבאי הבריכה להשתמש בהם וכן חסם את הכניסה לבריכה מצד אחד לכל אורחי המלון. באותו עת עמד שגיב במרפסת המלון ופיקח מרוחק על מעשו של אידיור. בעקבות מעשים אלו הזעיקו עובדי המלון את המשטרה, והשוטרים שהגיעו למקום עצרו את אידיור. לאחר מעצרו של אידיור פנה שגיב אל דלפק הקבלה של המלון ואים על העובדים במקום אמרו כי יחפש את מי שהזעיק את המשטרה. כתוצאה מהאירוע המתויר לעיל נאלץ בית המלון לפצצת את אורחיו. כמו כן, מפאת חששה מזעמו של שגיב וחבריו נמנעה מנהלת המלון להגיע לעובודה למשך תקופה לאחר האירוע. בגין המעשים המתוארים לעיל יוחסה לשגיב ולאידיור עבירה של סחיטה באזומים שהבאה למעשה בצוותא חדא לפי סעיף 428 סיפה וסעיף 29 לחוק העונשין.

7. על-פי האישום החמישי (שיכונה כאן גם אירוע הסמנכ"ל), המייחס לשגיב בלבד, במהלך חודש ספטמבר 2015 נפגש סמנכ"ל הכספי של הרשות שלאליה שיר המלון עם שגיב והודיע לו כי לא ניתן להמשיך ב"הסדר" הקים עמו וכי מחיר השכירות של החדרים המושכרים לו עלה. בתגובה ענה שגיב כי הוא מקבל בהבנה את החלטת הרשות. מספר ימים לאחר מכן שאל שגיב את מנהלת המלון למקום למוקם מגוריו של סמנכ"ל הכספי, אך היא מסרה לו רק את עיר מגורי, ובהמשך דיווחה על כך להנהלת הרשות. סמוך לאחר מכן, בשל החשש מפני שגיב, הגיעו עמו מנהלת המלון להסכם כי

מחרי החדרים שיוישכוו לו לא יועלו אך שגיב ישכור רק שני חדרים. יחד עם זאת, עד למעצרו של שגיב הוא המשיך לשלם את המחיר המוזל ללא כל הגבלה על מספר החדרים ששוכר. בגין המעשים המתוארים לעיל יוחסה לשגיב עבירה של סחיטה באיזמים שהביאה לדבר מעשה לפי סעיף 428 סיפא לחוק העונשין.

8. לפי האמור באישום השישי (שיכונה כאן גם פרשת ההשכלה), המიיחס לשגיב, דוד, אלידור ועדן בלבד, הם קשרו קשר לקבלת כספים מרומה מבית המלון, על-ידי כך שישכירו לאחרים חדרים במילון במחיר גבוה וייקחו לכיסם את התמורה או את הפרש בין המחיר הגבוה למחיר המוזל שאותו הם משלמים למילון. בהתאם לכך, נהנו דוד ואלידור להשכר למקורביהם את חדרי בית המלון, אשר נרשמו מראש על שמותיהם של שגיב ודוד. דוד ואלידור הורו למקורביהם להשאי בדילפק הקבלה מעטיפות ובנהן כסף עבור תקופת שהייתם במילון. בסמוך לאמור, הגיעו דוד, אלידור ועדן לדילפק הקבלה וליקחו את הכספי לכיסם. במקרים אחרים הם שילמו לבית המלון סך של 500 שקל (המחיר ה"מוזל" עבור שכירת חדר) ושלשלו לכיסם את הפרש. כתוצאה לכך נגרמו לבית המלון הפסדים כבדים. בגין המעשים המתוארים לעיל יוחסה לשגיב, דוד, אלידור ועדן עבירה של קבלת דבר מרומה בצוותא חדא לפי סעיפים 415 ו-29 לחוק העונשין.

9. על-פי המתויר באישום השביעי (שיכונה כאן אירוע הפסק), המიיחס לשגיב בלבד, במהלך חודש מרץ 2016 הוא פנה למנהל בית המלון ודרש לשכור שמונה חדרים עבור מקורביו לסוף השבוע שבו יוכל לחג הפסק תמרות הסיום הנמשך של 500 שקל לחדר. בנוסף, שגיב דרש ממנהל בית המלון לסגור לשימושו הפרטיא את אולם ההסעה של המלון עבור ארוחתليل הסדר. מנהלת המלון העבירה את הדרישה להנהלת הרשות, שסירבה לכך. בסמוך לאחר מכן שוחחה מנהלת המלון עם שגיב והודיעה לו על דחיית בקשה זו. כן הודיעה לו על כך שהנהלת הרשות הפקיעה מידיה כל אפשרות להמשיך ולמשוך את "סדר החדרים" שמננו הוא נהנה עד אז, וכי כל הזמנות החדרים יעשו דרך מרכז הזמנות של הרשות. בתגובה אמר שגיב למנהל בית המלון "שלא תפנה אליו יותר בכל בקשה עצרה שהיא, שכן יותר הוא לא יכול לעוזר לה". בסמוך לאחר מכן נציגה של הנהלת הרשות למשטרת ישראל וביקשו את התערבותה. בגין המעשים המתוארים לעיל יוחסה לשגיב עבירה של סחיטה באיזמים לפי סעיף 428 רישא לחוק העונשין.

החלטתו של בית המשפט המחויזי

10. בד בבד עם הגשת כתב האישום הוגשה בקשה למעצרם של המשיבים 1-5 עד תום ההליכים המשפטיים נגדם. הויל ואדם שוחרר ל"מעצר בית" במסגרת מעצר הימים, בבקשת המדינה להאריך את מעצר הבית שבו הוא נתון עד תום ההליכים נגדו.

11. בית המשפט המחויזי דחה את הבקשתו לעצור את המשיבים 1-5 עד תום ההליכים נגדם, ולהאריך את מעצר הבית שבו היה נתון אדם. בית המשפט המחויזי קבע, בפתח הדברים, כי קיימ קושי ב"קונספט הסחיטה" שעומד ביסוד האישום הראשון. בעניין זה, בית המשפט המחויזי ציין כי לא קיימות ראיות המצביעות על "תכנית סחיטה" היכולת חלוקה לשלבים ולתפקידים שונים, ואשר במסגרתם פועלו המשיבים כגוף אחד. בית המשפט המחויזי הוסיף כי הוא "מתבקש לראות את אסופת האירועים הקונקרטיים המפורטים בכתב האישום, אשר נראים כאקרים לחולין, ככללה המתגברים לכדי תכנית שכך" (סעיף 12 להחלטה). בית המשפט המחויזי קבע כי מוביל להקל ראש בהתנהלותם של המשיבים, גם אם חלק מהמעשים המייחסים להםעוילים כדי איזומים, לא בהכרח ניתן לקבוע שקיים מתאם בין אותה התנהגות פסולה לתפיסה רחבה ההיקף העומדת בסוד האישום הראשוני. בית המשפט המחויזי תמן את מסקנותיו זו

במספר דוגמאות, ובهن אמירתה של מנהלת המלוון בחקירהה כי התחנהות מול שగיב הייתה "בדרכי נעם ודרך שלום" והעובדת שבאחד המקרים אשר בהם לא התקבלה דרישתו של שగיב הוא "נכנע" ופועל באופן שבו הונחה על-ידי הנהלת המלוון (כמתואר באישום השביעי). ראיו להוסיפ, בהקשר זה, כי בית המשפט המחווי הבוחר כי אם היה משתכנע שהמשיבים אכן פעלו במסגרת "騰נית אב עברינית" שמטרתה שחיטת המלוון, תוצאה החלטתו הייתה שונה (סעיף 12 להחלטה).

12. בית המשפט המחווי הוסיף ובחן את שאלת קיומן של ראיות לכואורה ביחס לאיושמים האחרים, וקבע כי קיימת חולשה בתשתיית הראייתית שבבסיס כל אחד מהם. כך, בנוגע לאיושם השני (airou התקיפה בלובי) נקבע כי לא קיימות ראיות לכואורה לשופוט של שגיב בביצוע המעשה; ביחס לאיושם השלישי (airou המאבטח) נקבע כי החולשה הראייתית נובעת בין היתר מכך שהמאבטח לא מסר גרסה פוזיטיבית ביחס לזהות של תוקפיו וכי התודותו לכואורה של דוד על מעורבותו בתקיפה לקונית; באשר לאיושם הרביעי (airou הבריכה) נקבע כי קיים ספק אם התשתיית הראייתית יכולה לבסס עבירה של שחיטה וכי קיימים קשיים וסתירות בהודעותיהם של עובדי המלוון שתיארו את האירוע, בפרט ביחס לאיושם שהשميع שגיב; בנוגע לאיושם החמישי (airou הסמנכ'ל) נקבע כי לא ברור שקיים קשר סיבתי בין האיוס שהשميع שגיב לבין התחזאה, שכן מעדותה של מנהלת המלוון עולה כי הנהלת הרשות מלהליצה שלא להעלות את מחירי השכירות לשגיב, וכי מלאה תקווה המדינה להוכיח כי הקפתה המהיר קשורה לאיום ולא לשיקולים מסחריים של המלוון; באשר לאיושם השישי (פרשת ההשכלה) הודגש כי בהיעדר איסור מטעם הנהלת המלוון להשכר חדרים בשכירות משנה קיימים קושי לראות בהתחנהותם של שגיב, דוד, אלידור ועודן הטענות החוצה את הרף הפלילי (להוציא עבירות מסוימות פוטנציאליות); ביחס לאיושם השביעי (airou הפסח) נקבע כי קיימים קושי לראות באמירה של שגיב למנהל המלוון "שלא תפנה אליו יותר בכל בקשה עצרה שהיא, שכן יותר לא יכול לעזור לה" אמרה המשמשת בסיס ראייתו הולם לאיושם בעבירה שחיטה באיומים, במיוחד נוכח העובדה שבспособו של דבר שגיב הזמין חדרים במחיר מלא כדי שתתבקש. בית המשפט המחווי ציין כי מנהלת המלוון תיארה בעדותה בעבר נעזרה בשגיב במקרים שבהם אחד מחברי השайר חדר לא מסודר או לא שילם בזמן, כך שניתן להבין את אמירתו גם על רקע זה.

13. באשר לעילות המעצר נקבע כי גם אם תתקבל הטענה שניתן לראות בהטענות המתוארות בכתב האישום חלק מתכנית שחיטה, הרי שמדובר בהטענות שנועדו לסתור כניסה לטרקון המלוון, ארוחות חינם בחדר האוכל וחינה במקום סגור למלוון. אלה, כך נקבע, אין הטענות מהסוג המצביע על מסוכנותה המחייבת מעצר מאחריו סורג וברית. בית המשפט המחווי הדגיש כי שגיב מתגורר במלוון חמיש שנים, ומועלם לא התבקש על-ידי הנהלת המלוון לעצמו, שכן לאחר תקופה ארוכה המלוון התפרק גם משגיב וחבריו. בית המשפט המחווי הוסיף וקבע כי גם אירועי האלים המתוירים באישומים השני והשלישי הם אירועים קונקרטיים שאינם משקפים מסוכנות מהסוג המחייב מעצר. באופן דומה נקבע כי גם האמירות המאיימות המתוארות בכתב האישום אין מצדיקות מעצר מאחריו סורג וברית. בית המשפט המחווי הטעים כי עיון במקלול העדויות אכן מלמד על תחושתפחד שקיינה בקרב חלק מעובדי המלוון, אך הוסיף כי ברובם של המקרים תחושת הפחד נבעה מ"הילה העברינית" של חלק מהמשיבים, ולא בהכרח ממשעים של ממש. בית המשפט המחווי הפנה להודעות רבות של עובדי המלוון שמסרו כי לא חשו מאויימים וכי המשיבים לא איימו עליהם מעולם. גם ביחס לעילת השיבוש נקבע כי היא לא מתקיימת בעוצמה גבוהה מספיק כדי לחייב את מעצרים של המשיבים, בהתחשב בכך שהמשיבים לא יכולים לשמש את עדויותיהם של השוטרים, ושהרוב המכريع של העדויות האחריות הוקלט. בית המשפט המחווי ציין כי עבורם הפלילי של שגיב, דוד, אדם ואבי הוא רלוונטי, אך אין בו כדי להטוט את הcpf לטובת מעצר אלא רק להשפיע על סוג והיקף תנאי הערובה שייקבעו.

14. בית המשפט המחווי קבע כי ניתן לאין את עילות המעצר בעניינים של המשיבים 1-5 באמצעות קביעות של תנאי

ערובה הולמים. בית המשפט המחויז קבע כי אף שיתכן כי חלק מהמשיבים מנהלים אורח חיים עבריני או משתייכים לארגון עבריני, יש לבדוק את הצורך בנסיבות בהתאם לעובדות המתוירות בתיק דן בלבד. בסיכוןו של דבר, בית המשפט המחויז הורה על שחרורם של המשיבים 1-5 מעצר, אך הורה ששביב ודוד ישהה במעצר בית מלא, בכפוף לכך שנית יהיה לעין מחדש בתנאי זה בחלוּף שלושה חדשים ובהתאם הפרות מצדם. כמו כן, ביחס למשיבים 1-5 ניתן צו עיקוב יציאה מהארץ ונקבעו תנאים כספיים בסכומים שונים. באשר לאדם, בית המשפט המחויז הורה על ביטול מעצר הבית שבו הוא נתון, והוסיף כי תנאי הערובה שנקבעו בהחלטות קודמות יהולו עד לתום ההליכים. לבסוף, בית המשפט המחויז הורה על הרחקתם של כל המשיבים מהמלון וממשרדי הנהלת הרשות ברדיוס של קילומטר.

15. לבקשת המדינה, בית המשפט המחויז הורה על עיקוב ביצוע של החלטתו על-מנת לאפשר לה להגיש ערער לבית משפט זה.

הערר וה滂gotות לו

16. ביום 25.7.2016 המדינה הגישה ערער על החלטתו של בית המשפט המחויז. בהחלטתי מאותו יום הורייתי, בהסכמה הצדדים, על המשך עיקוב הביצוע של החלטת בית המשפט המחויז עד למtan ההחלטה אחרת שתתקבל לאחר דיון במעמד הצדדים.

17. המדינה טוענת כי התמונה העולה בבירור מחומר הראיות אשר באה לידי ביטוי בכתב האישום היא של קבוצה עברינית שהשתלטה על מלון בתל אביב לאורך חדשנים ארוכים תוך נקייה אלימות, איוםים ומעשי הפחה כלפי אורחיה המלון ועובדיו, וכتوزאה מכירמת הפסדים למלון. עמדת המדינה היא שאין מקום לבחון כל אחד ואחד מן האירועים כשהוא עומד לעצמו. לטענת המדינה, כדי ללמדע על קיומם של מעשי סחיטה מתמשכים מצד המשיבים אין צורך להצביע על "תכנית עברינית" מתוכננת לפרטי פרטימ הcolaלה חלוקה מראש של תפקידים שונים. לשיטתה, עירחות סחיטה, ובכלל זה שרשרת של מעשי סחיטה, יכולות להתגש גם באופן ספונטני או להפתח על רקע תפיסה או התנהגות משותפת של המעורבים השונים. המדינה טוענת כי במקרה דן היה על בית המשפט המחויז לבחון את המקהלה בכללותו ולתת משקל להצדורות של המיעורבים השונים. המדינה מדגישה כי התbettאותם כגן אלו שמשמעותם בכתב האישום, תוך אזכורו של ארגון פשיעה, איוםים בمعنى אלימות קשים וכיוצא באלה, אינם אף "התנהגות פסולה" אלא התbettאות שנועדו להלך אימים על השומעים אותם.

18. המדינה מוסיפה כי לא ניתן לראות בדרישות שהצביעו המשיבים, ומרביתן אף גענו, דרישות שהן חלק ממהלך עסקים רגיל שעובדי המלון הסכימו לו מרצונם החופשי או חלק מהתקשרות החוזית של המשיבים עם המלון. לטענת המדינה, די באופין של דרישות אלו, ולא כל שכן בתדריות שבה נעשו ובצירוף התנהגותם המאיימת של המשיבים במלון לאורך זמן, כדי ללמד על כך שברקע הדברים עמדו איוםים מפורטים או ממשתמעים. המדינה מדגישה כי דברים אלו נכונים גם לגבי המקרים שבהם עובדי המלון לא נענו לדרישותיהם של המשיבים, שהרי עירירת הסחיטה באוים אינה מחייבת שהסחיטה תצליח בפועל.

19. לשיטת המדינה, גם הדוגמאות ששימשו את בית המשפט המחויז לביסוס קביעתו בדבר העדרה של תכנית סחיטה אין תומכות במסקנותו. בין היתר, המדינה סבורה כי העובדה שמנהל המלון הזהירה עובדים מפני עימותם עם המשיבים

מלמדת על "օוירת האימים" ששרה במלון. כמו כן, המדינה טענת שיש ליחס משקל רב לדברים שתועדו בהקלות הסמיות שביצעו השוכנים במלון ושםם עולמים אiomים מפורשים - להבדיל מן הדברים המתוונים יותר עליהם סיפרו העדים במשטרה, לטענתה ככל הנראה תחת רישומו של הפחד שבו הם עדין מצויים. לבסוף, המדינה מוסיפה וטענת כי קיימות ראיות לכך גם להוכחתם של האירועים המתוארים באישומים 2-7.

20. אשר לעילת המעצר, המדינה סבורה כי בית המשפט המחויז שגה גם בקבעו שעילת המעצר בעניינים של המשיבים אינה חזקה בשל כך שפחדם של עובדי המלון לא נבע מעשיים קונקרטיים אלא מ"הילה העברינית" של המשיבים. המדינה מדגישה כי נקבע לא אחת שאים במסגרת עבירה של סחיטה באוימים אינו חייב להיות מפורש, ולעתים אף די באזכורשמו של עבריין או ארגן פשיעה כדי ללמד על מעשה סחיטה.

21. כמו כן, המדינה מפנה לכך שבפסקיקה נקבע כי עבירות של סחיטה באוימים הן עבירות שבهن טבועים מסוכנות וחוש מפני שיבוש הליכי משפט. לכן, כך נטען, ככל אין לשחרר במקרים מעין אלו לחופת מעצר. המדינה מוסיפה כי מרבית המשיבים עבר פלילי, ויש בכך כדי להגביר את מסוכנותם. בעניין זה צוין כי לשגיב תשע הרשעות קודמות במוגן של עבירות רכוש, אלומות ונשק; כי לדוד שתי הרשעות קודמות בעבירות תקיפה, אiomים, היזק לרכוש ומעשה מגונה באדם; כי לאבי שתי הרשעות קודמות בעבירות של תקיפה סתם ותקיפה הגורמת חבלה של ממש; וכי לאדם הרשעה אחת בעבירה של נשיאת נשך שלא כדי.

22. בשים לב לאמר לעיל, המדינה טענת כי בית המשפט המחויז שגה בכך שהורה על שחרורם של המשיבים לחופת מעצר, כאשר לגבי חלקם אף לא הורה על מעצר בית, ולא כל שכן מבלי שענינים נבדק על-ידי שירות המבחן. לטענת המדינה, יש להורות על מעצרם של משפטיים 1-5 עד תום ההליכים, ולהורות על המשך מעצר הבית של אדם.

23. בדין בערר שהתקיים בפני ביום 2.8.2016 טענו המשיבים כולם שדין הערר להידחות.

24. לטענת המשיבים, כתוב האישום, כמו גם הערר מטעם המדינה, מבוססים על השערות ופרשניות, ולא על עובדות מוצקות. המשיבים נוספים וטענים כי כאשר בוחנים את הריאות האובייקטיביות אחת לאות מתברר כי אין מדובר בעבירות, אלא לכל היותר בתנהגוויות לא ראויות ואף לא מנומסות, או לכל היותר בתנהגוויות פסולות ברף הנמור של הפליליות. המשיבים טוענים עוד כי לרבות מאמרותיהם ניתנו פרשניות חמירות, שאין הכרחיות. כך למשל, לטענתם, לקוט לא מרוצה שאומר "אינך ידוע מי אנחנו" אינם בהכרח לקוט מאים. כמו כן, נטען כי הסוכן המשטרתי שעמו התקיימו חלק מן השיחות שתועדו נוגג באופן שליבת תגבותיהם של המשיבים.

25. זאת ועוד, המשיבים מצביעים על כך שאמרותיהם של העדים השונים במשטרה כוללות התייחסויות חיוביות רבות למשיבים, ובראשם לשגב, שמתגורר בדירה שבמתחם המלון זה חמיש שנים. הם סבורים שתיאורו של שגב כאדם נחמד, באופן חזר ונשנה, צריך להישקל, תוך מתן משקל גם לפוטנציאל המזכה שבחומר הריאות. בא-כוחו של שגב מוסיף שהטענה שהמשיבים האחרים הם "עושי דברו" היא אך סבירה. כמו כן, הוא מפנה לכך שהמדינה לא הצביעה על עובדים שעזבו את העבודה במלון כביכול בשל התנהגוותם של המשיבים, ומטעים כי עובד אחד שעזב את המלון עשה כן בשל כך שפותר מטעמים אחרים.

26. בא-כוחם של דוד, אלידור ואדם מדגיש את קביעתו של בית המשפט המחויז לפיה לא ניתן להתעלם מריבוי עדויות לא פליליות בתיק. כמו כן, בהתייחס לאדם צוין כי האישום הנוגע לו הוא פועל ונוגע למספר ארוחות חינם ומספר בקבוקי שתיה.

27. אף בא-כוחם של עדן ואבי טוון כי הראיות בתיק דווקא סותרות את התίזה שעמדו בבסיס כתוב האישום. הוא הדגש את הדברים בהתייחס לטענה שהמשיבים לא שילמו עבור ארוחותיהם והצביע על עדותו של האחראי שצוין כי לפעםים הם משלמים ולפעמים לא, ובמקרים אלה הנושא היה מוסדר באמצעות חיוב חשבונו של שגיב. הוא הדגיש כי לו היו המשיבים מתקווים לסתור את המלון הם לא היו משלמים כלל.

דין והכרעה

28. לאחר שהבחנתי את הדברים אני סבורת כי דין הערר להתקבל באופן חלקו במובן זה שיוzman תסקירות אשר יבחן את אפשרות שחרורם של המשיבים 1-5 לחופת מעצר ואת שחרורו של המשיב 6 ממעצר בית.

ראיות לכואורה

29. אפתח ואומר כי ההכרעה בערער זה חיבתה "צלילה" אל תוך חומר ראיות סביר ומפורט ביותר, שבו "עדים" רבים, וביניהם צריך היה לפולס דרך העיר. מחייבת זה, ההכרעה לא הייתה קלה כלל ועיקר.

האישום הראשון

30. חלקו הארי של כתוב האישום מייחס למשיבים עבריות רבות של סחיטה באיזיים, רובן בגדרו של האישום הראשון. אישום זה, אם כן, הוא האישום המרכזי שעומד בלבו של כתוב האישום. במידה רבה, ההכרעה באשר לתשתיית הראייתית הקיימת בו משליכה על גורל העורר כלו. על כך ניתן ללמידהHonן מנוסחו של כתוב האישום, הן מההיסטוריה הצדדים אליו (למשל, בסעיף 9 לערער) והן מהעובדת שהוא נסב על כל המשיבים כולם. דומה שכך ראה את הדברים גם בית המשפט המחויז. בזירות המתבקשת עירר כי למעשה, חלק מהאישומים 2-7 נסבים על מעשים פחות חמורים, באופן ייחסי, גם אם אין להקל בהם ראש, ודומה שאף המדינה הייתה מתיחסת אליהם בחומרה פחותה אליו עמדנו לבדוק. כאמור, אין בכך כדי להפחתת מחומרתם של המעשים המתוארים בחלק מסוימים אלה, כדוגמת אירוע המאבטח המתואר באישום השלישי. השאלה העיקרית העומדת לפני, אם כן, היא האם הראיות שהוצגו מטעם המדינה מקומות סיכוי סביר להרשעתם של המשיבים בעבירות המתוארות באישום הראשון, בעיקר העבירות של סחיטה באיזיים. בית המשפט המחויז השיב על שאלה זו באמרנו: "אין די ראיות היכולות לשמש כדי לבדוק' המחבר בין האירועים השונים ובכך טמון הקושי המרכזי של קונספט הסחיטה" (סעיף 12 להחלטתו של בית המשפט המחויז). דעתינו שלוי' שונה. אני סבורה שחומן הראיות הגולמי בתיק תומך ב"קונספט הסחיטה" שעומד בבסיס האישום הראשון, כפי שאראה להלן.

31. כבר בפתח הדברים חשוב להדגש כי מקובלת עלי' עמדתה של המדינה, לפיה במקרים כגון דא יש לבחון האם עמוד 8

קיימת תשתיית ראייתית לכואורית ביחס ל蹶ה בנסיבותו, תוך מתן משקל להקשרם של דברים. כפי שצווין זה מכבר:

"אiom, כנודע, אינו חייב להיות אiom מפורש ובמגע; יכול שהוא משתמש, מרמז או עקי'. מאים 'מתוחכם' ימנעו מאים מפורש, אלא ישמש בלשון 'תמייה' לכואורה, אשר תשיג אותה מטרה נבלית להביאו בגדרי אiom מפורש".

ובהמשך הדברים:

"העורר והנאשמים הנוספים לא אימנו על בעלי העסקים מפורשות, ואולם בחינה מדוקדקת של הריאות מגלה תמונה שיש בה כדי לאשש את החשש כי ביצעו לכואורה את המיחוס להם, מכל מקום כשהיא מצטברת; מה שאילו עמד בפני עצמו בבודדת, אולי ניתן היה לנסתות להסבירו, מקבל לכואורה ממש אחר שהוא חלק ממכלול מצטבר. עתירת העורר לבחינה ספציפית של כל אישום היא לגיטימית כתענטת סניגוריה, אך אין כל אישום יכול לעמוד לבדו, אלא עליו לבדוק מני התמונה הכלולת של האישומים. תיק זה אין לבחון איפוא רק לגבי כל אישום בנפרד, אלא גם בתמונה כללית" (בש"פ 5953/10 אלפרון נ' מדינת ישראל, פסקה ט' (6.9.2010) (להלן: עניין אלפרון). הדגשה המקורי. ראו עוד: בש"פ 4120/11 דודש נ' מדינת ישראל, פסקה 15 (6.6.2011) (להלן: עניין דודש); בש"פ 4211/09 עליה נ' מדינת ישראל, פסקה 17 (24.5.2009).

חשוב להבהיר, כי איןני משווה את נסיבות המקירה לעובדות שנדונו בעניין אלפרון, אלא רק מאמצת את העקרונות שהוועדו בו לגבי משמעותם של אויומים משתמשים ומצטברים.

32. מבחן הריאות עולה לכואורה כי המשיבים נהגו בתקופנות כלפי עובדי המלוון ואיימו עליהם, בעל-פה ובהתנהגות. כך למשל, אחד מקציני הביטחון במלוון מסר בהודעתו במשפטה כי אלידור התקשר אליו בוגע לקצין ביחס אחר ואמר לו "מה הקבט החדש הזה מה הוא מציק לי" הוא לא יודע מי אני ומה דוד ושלא יתעסק איתנו" (הודעתה של יניב ר' מיום 7.4.2016, שורות 280-285); קצינת ביחסון נספת מסרה כי אחד מה焦急 של דוד אמר לה "חייב שתמצא מטען מתחת לרכב" (הודעתה של תחילה א' מיום 7.4.2016, שורות 274-275); פקיזת קבלה במלוון מסרה כי באחת ההזדמנויות היא סירבה לחתם לדוד כרטיס כניסה לחדר, ובתגובה הוא אמר לה "מי את שתגידו לי לא, אני אשבור פה את הדלתות" (הודעתה של עינת ק' מיום 6.4.2016, שורות 75-79); מנהלת המלוון סירה לקצין הביטחון מארק כי לאחר אירוע שבו האחרון הזמן משטרת שנתנה עדן דוח חניה, שגב אמר לה שלא כדאי לקצין הביטחון מארק לחזור לעבודה (דוח ותמלול מיום 3.4.2016); אבי שוחח עם המלצר גיא על עובדת המלוון ר' שעבירה במקום ואמר "שאני לא אשים משה מתחת לרכב" (דוח מיום 9.2.2016); במועד אחר, לאחר שאבי ביקש כי יכינו לו ולעדן אוכל, אמר לו המלצר גיא כי בבקשתם שלהם ישלמו על האוכל, ובתגובה ענה לו אבי "אני אחיב לה את הפנים". במקרה נוסף, כאשר הבחן דוד במלצרית אלא מ' במסעדת המלוון, כאשר זו מביטה באינטרנט על כתבה הנוגעת לעבריין מסוים, ניגש אליה ואמרה: " אנחנו מארגנים לאנשים يوم העצמאות לפני יום העצמאות, אני יכול לשים אותך בכיסא גלגלים, את יודעת להתגלגל" תוך שהוא מדגים תנועה בכיסא גלגלים, והוסיף "אני גם יכול לעשות אקסטרה ולהוריד לך את הידיים ותהי עם תחבות על הפנים" (דוח מיום 31.1.2016; הודעתה של אללא מ' מיום 13.4.2016, שורות 14-24). אכן, בהודעתה זו צינה אלא מ' כי לא לקחה את דבריו של דוד ברצינות, מאחר שהם היו נוהגים "לעקו" אחד את השניה, ובכל זאת דומה שהדברים אינם מ Abedים לחלוין ממשקלם גם כן.

33. גם התנהגותם של המשיבים במלוון כמי שעושם בתוך שלהם מלמדת על הפחד שהשרו על עובדי המלוון. כר עמוד 9

למשל, מהודעתה של מנהלת המלון עולה כי שגיב ולרין התקינו מצלמות בשטח המלון מבלי לשאול אותה (הodata מיום 10.4.2016, שורות 57-64); כי מוקוריהם נכנסו לבריכת המלון מבלי להתחשב בהגבלה הקיימת על מספר האורחים שדייריו המלון רשאים להכנס לשטחה (שם, בשורות 97-118; הodata של יניב ר' מיום 7.4.2016, שורות 131-137); הodata של אביגיל ה' מיום 18.4.2016, שורה 101); כי המשיבים נהנו מחירות מופחת על ארוחות במלון ולעתים הם כלל לא שילמו ואף הוציאו אוכל מהמטבח ללא רשות (שם, בשורות 258-265; הodata של אלא מ' מיום 6.4.2016, שורות 235-239; הodata של שרון ר' מיום 6.4.2016, שורות 81-60; הodata של יניב ר' מיום 7.4.2016, שורות 124-128); וכי הם נהגו להיכנס לטركליין העסקים של המלון ולהדר כ汐ר למרות שלא היו מורשים לכך (הodata של יניב ר' מיום 7.4.2016, שורות 185-188; הodata של תהילה א' מיום 7.4.2016, שורות 65-66; הodata של אביגיל ה' מיום 18.4.2016, שורות 97-65). יש להציג כי העובדה ששגיב מתגורר במלון באופן קבוע אינה מסבירה את מתן ההזדמנויות, שכן מהעדויות עולה כי ההטבות שקיבלו המשיבים היו חריגות גם בגין/arochim המלון ולד"רים האחרים.

הדברים נוכנים גם בגין/arochim המצלמות בשטח המלון, שבניגוד לנטען, הוציאו לכארה מבלי לקבל את אישורה של מנהלת המלון.

34. חלק מעובדי המלון העידו כי חשו להתעמת עם המשיבים, או ציינו כי אפשרו למשיבים לקבל את מבוקשם לאחר שמנהלת המלון הנחתה אותם שלא להתעמת עם (הodata של שרון ר' מיום 6.4.2016, שורות 84-60; הodata של יניב ר', שורות 101, 125-126, 105, 166; הodata של תהילה א' מיום 7.4.2016, שורות 255-262). גם מנהלת המלון עצמה מסרה כי חששה להתעמת עם המשיבים ועל כן נענתה לדרישותיהם (הodata מיום 10.4.2016, שורות 42-104, 118-104). בהקשר זה חשוב כי אפילו אנחנו שחלק מעובדי המלון לא חשו מאויימים, כפי שהמשיבים ביקשו לטעון, אין בכך כדי לגרוע מהמסקנה שהתנהגותם אימה על עובדים אחרים במלון, שהעדיפו להיענות לדרישותיהם על מנת שלא לעורר ויכוח.

35. בנוספ', נראה כי התנהגותם של המשיבים הסבה למלוון הפסדים רבים, כך שקשה לראות בה התנהגות שהיתה מוסכמת על הנהלת המלון ונבעה מאיינטנס כימי. כשהתבקשה להעיר את הנזק שנגרם למלוון כתוצאה מתשלום מופחת או אי תשלום על ארוחות מסרה מנהלת המלון כי "שגב כבר שנה וחצי חייב לנו 13 אלף ₪ על מזון ומשקאות זהה אחרי המחיר המוחדים שהוא קיבל. הוא טוען שישלם את החוב הזה... אני לא יודעת לעמוד את הנזק לגבי שאר המאבטחים שלו" (הodata מיום 5.4.2016, שורות 65-70) [כך במקור - ד' ב' א'].

סיכום בינויים

36. הנה כי כן, מדובר במסכת רחבת היקף של התנהגויות והתבטיאות, במערכות המשיבים כולם (גם אם בהיקפים שונים), שנודיעו להטיל אימה על הנהלת המלון ועובדיו. מהחוור שנפרש לפני עלה, לכארה, כי לעיתים נועדו האיים להציג דבר מסוים (ארוכה חינם, כניסה לטركליין העסקים) ולעתים הם נועדו לחזק את מעמדם הכללי של המשיבים ככללה ש"אסור להטעק אתם". לאחר עיון בראיות הנוגעות לאים זה, אני רואה קושי באפשרות לראות באירועים אלה כי"חלקים של אותו שלם", או חלק מתוכנית כוללת. נהפוך הוא. אני סבורה כי ראיית האירועים שתוארו לעיל כאירועים אקרים, כך שכל אחד מהם יבחן בפני עצמו, דזוקא היא לוקה במלאות. העובדה כי לא כל הראיות הן בעוצמה גבואה, וכי מוגות גם אינדיקטציות להתנהגות "תמייה", ואף "נחמדה" של המשיבים אינה צריכה להוביל בהכרח למסקנה אחרת, ודאי שלא בשלב זה של ההליך. לא לモטור להזכיר, כי בשלב של ראיות לכארה אין בית המשפט נדרש לעמוד על משקלן של הראיות או לקבוע ממצאים בשאלת מהימנותם של העדים כפי שנעשה בהליך העיקרי (ראו למשל: בש"פ 7014/15 פלוני נ' מדינת ישראל (3.11.2015)). די בכך שקיים תשתיית ראייתית שמעלה סיכוי סביר

להרשעה, כפי שמקיימות הראיות בפנינו.

אישומים 2-7

37. עד כה דנתי בקיומן של ראיות לכואורה ביחס לאיושם הראשוני, וקבעתי כי תנאי זה אכן מתקיים. בשלב זה אפנה לדון בתשתית ראייתית שגובשה ביחס לאיושים 2-7. כבר עתה אציין, כי התרשםתי שביחס לחלק מהאישומים המיויחסים למשיבים קיימים קשיים – בין קשיים ראייטים "נטו" ובין קשיים שעוניים מידת התמיכה של חומר הראיות בעבירות שייחסו למשיבים, הכל כמפורט להלן. יחד עם זאת, אני סבורה כי אין בחולשה ראייתית זו כדי לגרוע מהמסקנה בדבר קיומן של ראיות לכואורה בתיק זה, בהתחשב בקביעותי לעיל ביחס לאיושם הראשוני. כמו כן, ראוי לציין כי גם אם קיימת חולשה ראייתית בחלק מהאישומים 2-7, יש בריאות העומדות בסיסים אישומים אלה כדי לתמוך ב"קונספט הסחיטה" שעומד ביסוד האישום הראשוני.

38. כמו בית המשפט המחווזי, גם אם לא מכל טעמו, אני סבורה כי לא ניתן לקבוע באופן נחרץ כי קיימים סיכויי סביר להרשותם של המשיבים בעבירות המיוחסות להם באישומים השני, השלישי והשביעי – וזאת, בין היתר, על יסוד צפיה בסרט של אירוע התקיפה (לגביה האישום השני), עיון בהודעות העוסקות בתקיפתו של המאבטח לעניין זיהויים של התקופים (לגביה האישום השלישי) וعيון בהודעותיה של הנהלת המלוון (לגביה האישום השביעי). לעומת זאת, התרשםתי כי הונחה תשתיית ראייתית לגבי האישומים הרביעי והחמישי.

39. באשר לאיושם הרביעי (AIROU הבריכה) אני סבורה כי אכן אירוע זה היה נבחן לבדוק היה מקום לומר שקיימות חולשה בריאות בכל הנוגע למעורבותו של שגיב באירוע. אולם, פנוי הדברים הם שונים כאשר הדברים נבחנים בהקשר הראייתי הכללי. הנהלת המלוון מסרה כי מספר ימים לפני אירוע הבריכה שגיב התלוון בפניה על התנהוגותם של אורחים אחרים בשטח הבריכה, ואמר לה כי הוא "צריך להסביר לךפעם אחת מה זה שכונה" (הodata מיום 10.4.2016, שורות 120-124). כמו כן, פקידת הקבלה אביגיל ה' מסרה בעדותה כי בלילה שקדם לאירוע הבריכה פנה אליה אלדור ואמר לה "חciichi מה יהיה להם מחר" (הodata מיום 18.4.2016, שורות 197-192), וקצתן הביטחון תהילה א' מסרה כי בזמן האירוע שגיב עמד במרפסת והשקייף על המתרחש (הodata של תהילה א' מיום 7.4.2016 שורות 197-127). אמרות אלו מלמדות כי אירוע הקבלה לא היה אירוע ספונטני ונΚודתי, לא כל שכן כאשר לוקחים בחשבון את האופן שבו נהגו המשיבים בשטח המלוון דרך קבוע. על כך יש להוסיף כי קצינת הביטחון תהילה א' מסרה כי זו לא הייתה הפעם היחידה שבה אלדור נגע בקר (הodata של תהילה א' מיום 7.4.2016 שורות 157-167). אמן, הodata של פקידת הקבלה קרולינה מ' לוקחות בחולשה מסוימת, בשים לב לכך שתחילה היא מסרה כי לאחר האירוע שגיב הגיע בкусם לקבללה ואמר שהוא יחפש את מי שהזמין משטרת, ובהמשך חזרה בה מדבריה אלו (הodata מיום 7.4.2016 ומיום 11.4.2016, בהתאם). כמו כן, מקובלות עלי קביעותו של בית המשפט המחויז כי קיימים קושי ליחס משקל רב לעדויות לפיהן אלדור מסר כי הוא פועל על-פי "הוראה מלמעלה" ואף ציין את שמו של שגיב. אולם, כפי שציינתי, יש לראות את הראיות הקיימות לגבי אירוע הבריכה כחלק מהtentogotim המאיימת של המשיבים בשטח המלוון.

40. באשר לאיושם החמישי (AIROU הסמנכ'ל) אין בידי לקבל את הטענה כי השאלה באשר למקום המגורים של סמנכ'ל הכספי עלתה במסגרת שיחת חולין, וכי בעובדה שמנהלת המלוון מסרה לשגיב רק את עיר מגורי יש לנו שנות מכך. לכואורה, יש להבין שאלה זו על רקע המגעים של הנהלת המלוון עם שגיב בנוגע למחרי השכירות, ובקשר הדברים ניתנת להבינה כאמירה מאימת.

41. כפי שנקבע לא אחת, קיימן קושי בשחרורו של נאשם בעבירה סחיטה באוים לחילופת מעצר, הנו בשל כך שUberה זו מעידה על המסוכנות הנש��ת מהנאשם והן משומם שטבעו בה חשש לשיבוש הליכי משפט (ראו למשל: עניין אלפרון, פסקה י', עניין דודש, בפסקה 14; בש"פ 5888/13 אשכנזי נ' מדינת ישראל, פסקה 31 (11.9.2013)). הדברים מקבלים משנה תוקף מקום בו מיחסים ניסיונות להניא את המתלוננים מלפנות למשטרה ולחיקם אף מייחסת Uberה של הדחה בחקירה. במקרה דנן יש להתחשב אף בכך שמדובר בצבר של התנהגוויות, כמו גם בקיומו של עבר פלילי חלק מהמשיבים, עובדה שלא יש לתת משקל מיוחד בבדיקה האפשרות לשחרר לחילופת מעצר כshedover בעבירה של סחיטה באוים (ראו למשל: בש"פ 4107/95 מדינת ישראל נ' בוזגלו (10.7.1995)).

42. יחד עם זאת, אין בכך כדי לשלול את החובה לבחון אפשרות לשחרורם של המשיבים בתנאים מגבלים. בשונה מבית המשפט המחויז, לנוכח קבועות לעיל, אני סבורה שבבינה זו חיבת להיות מובסת על תסקירות מעצר בעניינים. דווקא בשל ההתנהגות פורצת הגבולות המתווארת בכתב האישום דומה שיש חשיבות יתרה לבחינה של שירות המבחן את תנאי השחרור ואת המפקחים. יוזכר, כי בשלב זה לא נבחנו אף חלופה או מפקחים ביחס למי מהמשיבים על-ידי שירות המבחן. כמו כן, קיומו של תסקיר מבחן חיוני במקרה זה לא רק לשם בדיקת האפשרות לשחרר את המשיבים לחילופות, ככלעצמה, אלא גם לצורך קביעת התנאים המגבילים בעניינים (ראו: סעיף 21א(ב) סיפא לחוק סדר הדין הפלילי (סמכויות אכיפה - מעיצרים), התשנ"ז-1996). לאחר שיתקבלו התסקירים, יכירע בית המשפט המחויז באשר לשחררו לחילופה ולתנאים המגבילים על-פי שיקול דעתו. במסגרת כן, יהיה מקום לעמוד על מאפייני ה"עשה" וה"מעשה" ביחס לכל אחד מהמשיבים. מבלתי קבוע מסמורות, דומה שמעורבותם של שגיב ודוד בנסיבות היא הגדולה מכלם, ויש לכך משמעות לצורכי הכרעה בשאלת השחרור לחילופה ובקביעת התנאים המגבילים במקרה של שחרור. הבדיקה זו אף מצאה ביטוי בהחלטתו של בית המשפט המחויז. כמו כן, יש לעמוד על כך שלשגב, דוד, אבי ואדם יש עבר פלילי. לבסוף, ניתן לתת משקל לגילו של אלידור, הצעיר בחבורה.

סוף דבר

43. העරר מתΚבל בחלקו במובן זה שיוזמן תסקירות שירות מבחן בעניינים של המשיבים לשם בדיקת האפשרות לשחררם לחילופת מעצר. לנוכח החשובות הנודעת לקבלת החלטה במהירות האפשרית במקרה זה, התסקיר יוגש בבית המשפט המחויז עד ליום 6.9.2016. המשיבים 1-5 ייוותרו במעצר ואדם ישאר בחילופת המעצר במתכונת של מעצר בית, בתנאים המגבילים שנקבעו בעניינו בהחלטות קודומות, עד להחלטתו של בית המשפט המחויז בעניינים.

ניתנה היום, י"ד באב התשע"ו (18.8.2016).

שפט